

Kramerius 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Knihovna poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny není možné bez případného písemného svolení knihovny.

Hlavní název: **Svět myslivosti (On-line)**

Vydavatel: **Lesnická práce**

Vydáváno v letech: **2000-, 2016, 05.10.2016**

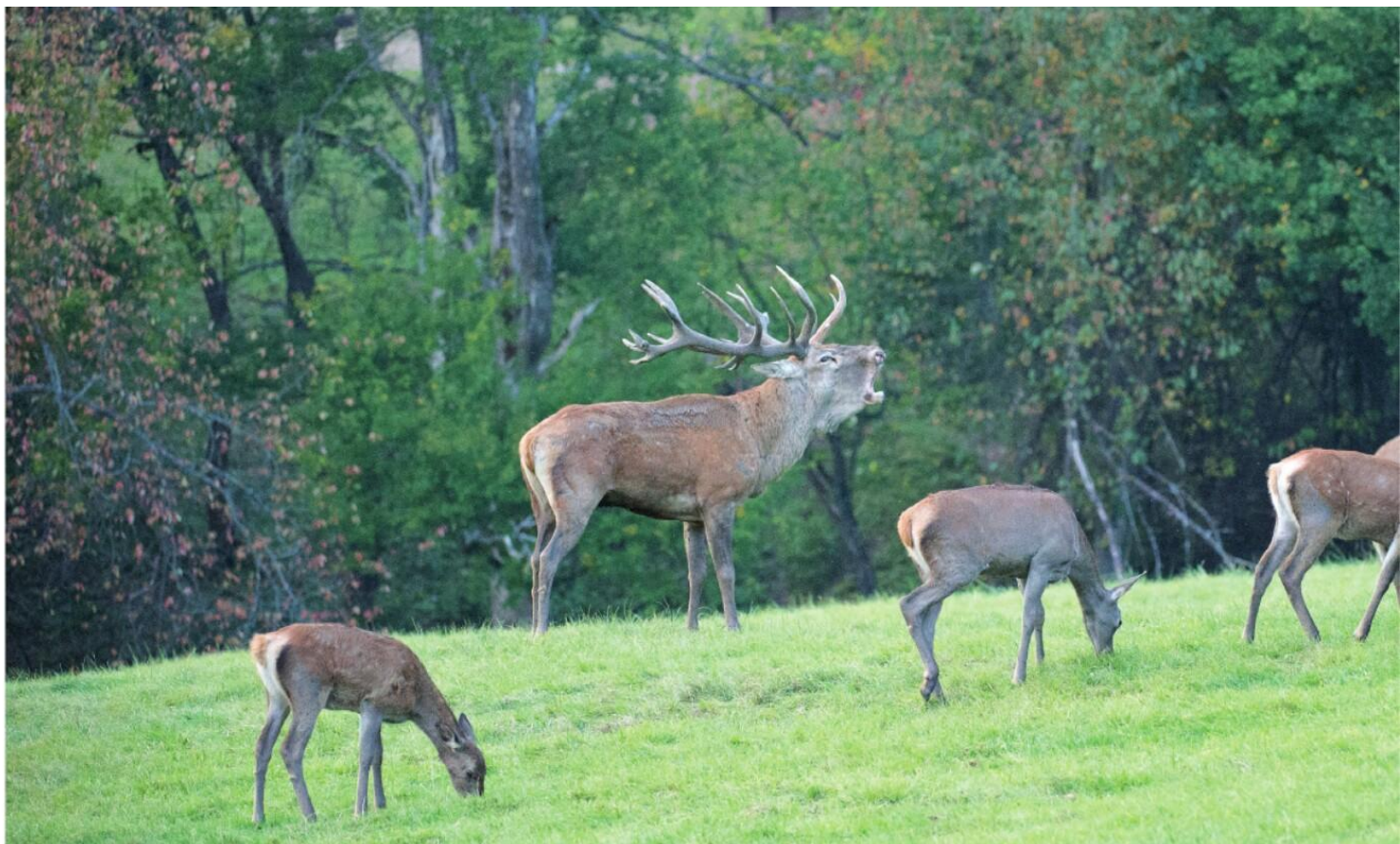
Číslo ročníků: **17, 10**

Číslo výtisků: **17, 10**

Datum vydání čísla: **05.10.2016**

Identifikátor ISSN: **1212-8422**

Stránky: **8, 9, 10, 11, 12**

Velká anketa Světa myslivosti

Početnost spárkaté zvěře – včera, dnes a... zítra?

Mgr. Patrik Mlynář,
náměstek ministra
zemědělství pro řízení
sekce lesního hospo-
dářství

Zákon o myslivosti z roku 2001, který vznikl jako poslanecká iniciativa, předal kompetence do rukou vlastníků honebních pozemků s tím, že pokud jde o společensvé honitbu, platí při rozhodování demokratický princip – názor většiny.

Za poslední dvě desetiletí se změnilo zemědělské hospodaření, struktura krajiny

Před 30 lety konstatovalo Ministerstvo lesního a vodního hospodářství, že je u nás již příliš mnoho jelení zvěře, která působí značné škody především lesnímu hospodářství, takže její stav je nutné razantně zredukovat. Bylo okolo toho mnoho povyku a nepřijemností mezi lesníky a myslivci (ostatně jako vždy, když se diskutuje o únosných stavech zvěře), nicméně v podmínkách tehdejšího režimu se příkaz musel plnit. A úlovky jelení zvěře začaly prudce narůstat. Program řízeného redukčního odstřelu skončil po roce 1989 a historie začala psát novou kapitulu. Dnes jsme v situaci, kdy máme jelení zvěře oficiálně mnohem více než v polovině 80. let a v porovnání s uvedeným obdobím několiknásobek stavů černé, daňčí a síčí zvěře, mnohem více mufloní zvěře, minimálně stejně srnčí zvěře. Ubylo však myslivců a jejich populace zestárla. Jde o věci, které bychom měli řešit, nebo je malicherné se jimi zabývat a stačí jim ponechat volný průběh? Jaký vývoj lze očekávat v příštích letech? Na to jsme se ptali respondentů naší ankety.

i plodiny, které jsou pěstovány na velkých polních celcích. Tím se významně mění podmínky pro spárkatou, ale i drobnou zvěř. Početní stavy vybraných druhů spárkaté zvěře se v důsledku energeticky bohatých monokulturně pěstovaných plodin navyšují, i když kvalita a druhová pestrost potravních zdrojů významně klesá. Velké polní celky poskytují zejména praseti divokému dlouhodobě vhodné podmínky – krytovou, klidovou a potravní zónu, kterou zvěř není nucena opouštět až do doby sklizně.

Za lokální problémy s početnými stavy zvěře nesou vinu všechny zúčastněné stra-

ny, a to nejen uživatelé honiteb, ale i vlastníci honebních pozemků spolu s hospodařícími subjekty. Chceme-li efektivně změnit početní stavy zvěře, je nutné přednostně změnit životní prostředí, v němž se zvěř vyskytuje. Vzhledem k nárůstu početnosti vybraných druhů zvěře stát činil motivační opatření směrem k uživatelům honiteb, aby tyto stavy byly efektivně optimalizovány:

- rozšíření dob lovu (změna vyhlášky č. 245/2002 Sb.);
- informační kampaň pro držitele honiteb k výjimkám (zejména § 36 odst. 5 a § 39);

Foto Robert Hlavica

- dohoda s Ministerstvem vnitra ve věci noktovizorů (usnadnění lovu);
- dotace na odchytová zařízení u vybraných druhů zvěře;
- metodický pokyn pro obce s rozšířenou působností (www.eagri.cz).

Aktuálním krokem Ministerstva zemědělství (MZe) je příprava cílené novely zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů, která má zajistit snížení stavů spárkaté zvěře. Snahou MZe je rovněž připravit koncepční dokument, který se bude zabývat myslivostí do roku 2027. Jeho ambicí je pokusit se nalézt společné řešení problematičtých otázek u myslivosti a zvěře jako takové.

Ing. Václav Lidický,
výrobně technický ředitel Lesů České republiky, s. p.

Vysoké stavy spárkaté zvěře v nevhodné druhové skladbě a nevhodné struktuře pohlaví

a věku, nedostatečné stavy zvěře drobné, vysoké škody působené zvěří na zemědělských i lesních kulturách, trendy v počtu držitelů loveckých lístků... To jsou některé z mnoha negativních jevů české myslivosti.

O příčinách současného stavu lze vést jistě dlouhé diskuse. Považuji za velmi dů-

ležitě, za zásadní, abychom se myslivostí zabývali systematicky a principiálně, s příslušnou odborností a pokud možno bez různých tradovaných klišé, dogmat a posunutých významů. Je potřeba definovat úlohu a cíle myslivosti v krajině a ve společnosti a objektivně popsat stav zvěře a prostředí. Je potřebné nalézt příslušnou míru práv a povinností vlastníků honebních pozemků a státu prostřednictvím státní správy v souvislosti se stavem a vývojem populací zvěře a stavem a vývojem krajiny a vytvořit funkční legislativní rámec umožňující naplňování stanovených cílů. České myslivosti chybí státní myslivecká politika.

Očekávané a chtěné scénáře dalšího vývoje se mohou výrazně lišit. V případě, že se nepodaří prosadit alespoň minimum z aktuálního návrhu novely zákona o myslivosti a nepodaří se v dohledné době připravit a schválit smysluplnou státní lesnickou politiku a od ní odvíjet řízení myslivosti, může pokračovat současný stav, tedy nesystematický přístup k výkonu myslivosti, různé až protikladné cíle myslivosti jednotlivých držitelů a uživatelů honiteb, neprůkaznost deklarovaných počtů ulovené zvěře, praktická libovůle v preferencích druhů zvěře vedoucí nezřídka až k upřednostňování nepůvodních a nevhodných druhů zvěře v honitbách na úkor zvěře původní, další nárůst škod působených zvěří...

doc. Ing. Vladimír Hanzal, CSc.,
pedagog na Fakultě lesnické a dřevařské České zemědělské univerzity v Praze

Zmíněného jednání na Ministerstvu lesního

a vodního hospodářství před 30 lety jsem se účastnil a dobře si pamatuji na rozjitřenou situaci v souvislosti se škodami působenými jelení a mufloní zvěří. Výsledkem bylo nařízení okamžitě zvýšit odstřel zvěře o 100 %. Také si však vzpomínám, že především jelení zvěř, která hledala klid, se v následujících letech rozšířila do oblastí, v nichž se dříve nevyskytovala, a zároveň narostly jí působené škody na lese.

Něco podobného se stalo po vyhlášení Národního parku Šumava (NPŠ), kde byla provedena genocida jelení zvěře, protože jelení zvěř jako přirozená součást ekosystému bránila podle představ managementu

NPŠ a Ministerstva životního prostředí jeho přirozenému vývoji. Stres vyvolaný intenzivním lovem se u jelenů na území NPŠ projevil mimo jiné i tvorbou paroží, které je, jak známo, sekundárním pohlavním znakem jelenů. Silný stres ovlivnil reprodukční projevy, říje byly tiché, a odrazil se i na architektuře paroží. Korunový jelen se stal raritou a zákaz lovu takových jelenů problém nevyřešil. Teprve utichnutí lovecké hysterie a určitá adaptace jelení zvěře vedly k uklidnění situace. To je část mých zkušeností s redukcí početních stavů spárkaté zvěře, která je dlouhodobě neúspěšná a pravděpodobně dlouho ještě neúspěšná bude.

Proč je redukce spárkaté zvěře dlouhodobě neúspěšná? Je to z mnoha důvodů, z nichž tři jsou stěžejní. Prvním je obrovská produkce biomasy v celé střední Evropě, na což zvěř logicky reaguje zvýšenou množivostí. Mimo to u nás stále přezívá laický názor, mající oporu v „plánovací vyhlášce“, že spárkatá zvěř patří pouze do lesa. Zvěř to bohužel nerespektuje a my jsme nepoučitelni.

Druhým důvodem je absence elementárních znalostí etologie zvěře u myslivců vyplývající ze zkratkatého přístupu k mysliveckému vzdělávání. Přitom znalost způsobu života zvěře, jejich sociálních struktur a chování je klíčem k získání kontroly nad jejími populacemi. Ale to není nic neobvyklého, před časem mě v životopise prof. Opletala zaujal jeho povzdech, že vlastně až do konce 19. století se lesníci zabývali především těžebními technologiemi a dopravnictvím, zatímco problematika zakládání a pěstování lesů byla okrajová, přestože zalesňování bylo povinné.

Bezhlavé vybíjení zvěře vede pouze k destrukci sociálních struktur a ztrátě i částečné kontroly nad zvěří. Jsou vystříleni starší samci i vedoucí samice a do reprodukce se zapojují i nejmladší jedinci. Absence odpovídajícího počtu dospělých jelenů evropských v populaci je podle mého názoru hlavní příčinou hybridizace s jelenem sikou.

Bude trvat ještě mnoho let, než se nám podaří patřičně vzdělat nejen myslivce, ale i vlastníky a správce honebních pozemků a začít situaci řešit odborně, a ne na úrovni tzv. politických rozhodnutí. K tomu je však nutné se vypořádat se třetím důvodem a tím je neochota poučit se z dosavadních neúspěchů a začít situaci racionálně řešit.

doc. Ing. Jiří Kamler, Ph.D., pedagog na Lesnické a dřevařské fakultě Mendelovy univerzity v Brně

Konec období nařízené redukce jelení zvěře jsem zažil v Jeseníkách

jako mladý adept myslivosti. Odstřel zejména holé zvěře byl skutečně vysoký a na přehlídkách trofejí bylo vidět i řadu silných trofejí. Zmírnění tlaku státní správy se rychle projevilo poklesem úlovků holé zvěře. Jeleni doplatili na nejistotu uživatelů v držení honiteb a ještě několik let se jejich věk na přehlídkách silně snižoval, až bylo dosaženo jakéhosi pomyslného dna a stavy zvěře začaly opět narůstat.

Pokud jde o pokles počtu myslivců, je to trend, s nímž se asi musíme smířit a v podstatě ani není možné ho zastavit. Příčin je několik. Bezpochyby významný je nezáměr mladých lidí o lov, ale není to jediný důvod. Uvědomme si, že stále existují mladí příznivci myslivosti, kteří by se jí rádi věnovali, ale rychle je to přejde, protože jednoduše nemají kde. Pro porovnání se můžeme podívat třeba na rybáře, jichž je v Českém rybářském svazu organizováno přes 200 tisíc (z toho přes 26 tisíc ve věku do 18 let) a k žádným výraznějším změnám v jejich počtu nedochází (zdroj: www.rybsvaz.cz). Za současný stav si tudíž můžeme tak trochu sami tím, že o nové myslivce není v honitbách zájem, přičemž nevidím žádný signál, že by se to mělo v dohledné budoucnosti výrazněji změnit. Vzhledem k průměrnému věku myslivců se tak můžeme připravit na to, že nás bude ubývat. Dojde k výraznému poklesu členské základny Českomoravské myslivecké jednoty, neboť podíl mladších členů je mnohem nižší než jejich starších kolegů.

Co to vše přinese? Snižování počtu myslivců sice znamená menší lovecký potenciál, přesto neočekávám negativní dopady na výši úlovků. Spárkatou zvěř přečlovíme podle plánů a v posledních letech se nám to vesměs daří zvládat na výbornou. Problém by podle mého názoru nenastal ani v případě, že by byla nastolena potřeba lovit mnohem více zvěře například kvůli škodám. Jsem totiž přesvědčen, že je u nás stále hodně myslivců ochotných investovat do lovu obrovské množství času a mají i dostatek prostředků na to, aby se k tomu náležitě vybavili. Uvědomme si, že lov je v dnešní době několikanásobně efektivnější

než dříve, protože máme k dispozici terénní auta, fotopasti, kvalitní oblečení a zejména přístroje pro lov v noci. Jejich většímu rozšíření zatím brání cena, ale již nyní zvěř ztrácí kvůli těmto vymoženostem schopnost se někam ukrýt a šance na úlovek v noci jsou vysoké. Zajistit potřebnou intenzitu lovu je tak možné i s výrazně menším počtem myslivců. Proto očekávám, že ještě dlouho bude zájem o honitby převyšovat jejich nabídku. Úbytek myslivců rozhodně neohrožuje výši úlovku spárkaté zvěře. Hlavní rizika sníženého počtu myslivců spočívají v rezignaci na péči o drobnou zvěř a regulaci predátorů a také ve stále menším kontaktu s veřejností. Tomu všemu by pomohlo, kdyby myslivců bylo více. Ovšem zase jsme zpátky u základní otázky: kde se tyto noví myslivci budou myslivecky realizovat?

Petr Žaba, bývalý lesní správce Lesní správy Frýdlant v Čechách

Není pochyb o tom, že jde o věci, které je v zájmu budoucí existence myslivosti nutné řešit. Otázkou je, zda

jsme schopni a hlavně ochotni se k tomuto kroku odhodlat. V tomto případě, byť nejsem pesimista, pověstné světlo na konci tunelu nevidím.

Myslivecká statistika za minulý rok přímo vybízí k položení otázky formulované redakcí pro tuto anketu. Nejsem zcela přesvědčen o tom, že redukční odstřel jelení zvěře v 80. letech vedl ke skutečně výraznému snížení jejich reálných stavů. Rozdělením převážně většiny režijních honiteb státních lesů a jejich pronájmem v mysliveckém období 1993–2003 došlo krátkodobě ke snížení stavů jelení zvěře, ale na úkor kvality. Již v roce 1997, alespoň v oblasti, kterou znám, jsme se k původním stavům vrátili. Navíc 80. léta jsou i období, kdy většina mysliveckých spolků začala rezignovat na chov drobné zvěře. Úbytek myslivců a stárnutí populace jsou jen důsledkem dnešního způsobu výkonu práce myslivosti, který se změnil v lov, kdy přednost mají bohatší a vlivnější, zatímco spolková činnost ustupuje. Kvůli několika excesům neukázněných myslivců jsme navíc ztratili kredit u veřejnosti.

Pokud ponecháme současnému vývoji volný průběh, veřejnost bude nadále krme- na nesmyslnými argumenty, že rovnováhu

v ekosystému zajistí predátoři, že myslivci zabijejí zvířátka a střílejí i po sobě. Myslivečtí hospodáři v honitbách, kde by měla být drobná zvěř, budou „ekonomickými“ argumenty hájit dospělou černou zvěř a vítat šíření daňčí a sičí zvěře do nových lokalit, myslivecké organizace budou „v zájmu myslivců“ negovat jakýkoliv pokus o modernizaci zákona o myslivosti a v jeleních oblastech si nebudeme připouštět, že dochází k degradaci genofondu naší královské zvěře vlivem hybridizace s jelenem sikou. Taková budoucnost myslivosti není příliš optimistická. Stavby černé zvěře možná zredukuje africký mor prasat, dojde k šíření nemocí zvěře přenosných na člověka a stát nám jednou řekne: „Nejste schopni převzít odpovědnost za hospodaření s národním bohatstvím, tak že bude svěřeno někomu jinému!“

Navzdory tomu všemu stále věřím, že existují fundovaní přírodovědci, kteří dokážou veřejnosti vysvětlit, že člověk nestojí mimo ekosystém, ale je jeho součástí, nejvýrazněji ze všech živočichů ho ovlivňuje, a protože je na nejvyšším stupni vývoje, musí převzít odpovědnost za jeho budoucnost. Věřím, že bude schválen moderní zákon o myslivosti, který dá orgánům státní správy kompetence k účinné kontrole do držování normovaných stavů veškeré zvěře, vymezí pojem únosných škod působených zvěří a na zvěři, donutí držitele i nájemce honiteb spolupracovat a podřídit se jednotnému řízení v chovatelských oblastech a zemědělce změnit současný způsob hospodaření – mnohde pokřivený dotacemi – na udržitelný, a tedy přijatelný pro všechny. Na nás myslivcích je, abychom včas prozřeli, namířili své aktivity správným směrem, zasloužili se o zachování myslivosti jako kulturního dědictví pro budoucí generace a hlavně přesvědčili veřejnost o tom, že jsme schopni garantovat rovnováhu v přírodním prostředí.

Ing. Milan Slavinger, bývalý pracovník státní správy myslivosti Magistrátu města Jihlavy

Kolik je v současnosti myslivců, vlastně nevíme. Víme jen, kolik je členů ČMMJ, případně

ze statistiky lze zjistit, kolik je uváděno myslivců v jednotlivých honitbách. Mladí, kteří vykonali zkoušku a chtěli by se věnovat myslivosti, mají většinou smůlu. Pokud

Foto Robert Hlavica

nemají ve spolku známého, nikdo je nechce. Takže za stárnutí členské základny si můžeme sami.

Dřívější přemnožení zvěře je neporovnatelné se současnými stavy. Volný nárůst stavů spárkaté zvěře byl umožněn schválením zákona č. 449/2001 Sb, o myslivosti. Tento zákon výrazně omezil kompetence státní správy a rozhodování o oblastech chovu spárkaté zvěře a stanovení minimálních a normovaných stavů přenesl na držitele honiteb (u honebních společenstev de facto na myslivce užívající honitbu). Plány lovu podle zákona schvaluje držitel honitby, a nikoliv státní správa. Tento systém myslivcům maximálně vyhovoval a vyhovuje a umožnil nárůst stavů a rozšíření spárkaté zvěře do mnoha nových honiteb. Výsledkem je dnešní stav.

Honební společenstva stavu zvěře a škody nezajímají, protože až na výjimky na pozemcích ne hospodaří. Lesy České republiky, s. p., aby si zjednotily situaci, téměř všechny honitby pronajaly a vzniklé škody uplatňují na nájemcích. Nikoho z držitelů honiteb (s výjimkou Vojenských lesů a statků České republiky, s. p.) tedy škody nebolí.

Většina majitelů zemědělských pozemků na svých pozemcích ne hospodaří. Uživatelé zemědělských pozemků žijí z dotací. Náhrady za škody způsobené zvěří uplatňují jen někteří, a to nejčastěji tehdy, pokud nejsou schopni nakrmit „betonové krávy“, tedy bioplynové stanice. Drobní vlastníci lesa jsou ponecháni uživatelům honiteb na milost a nemilost kvůli způsobu vymáhání škod soudní cestou, kdy náklady a čas, které je potřeba tomu věnovat, nevyvážejí většinou ani vzniklou škodu (současná „škodní vyhláška“ je podhodnocena a náhrada neodpovídá skutečně vzniklé škodě). Mimo to často vznikají situace, kdy by bylo potřeba dát k soudu sousedy, a to byste na vesnici neobstáli...

Ministerstvo zemědělství propáslo příležitost věc někam posunout a v rámci připomínkového řízení k novele zákona de facto všechny podněty, které by mohly pomoci danou situaci řešit, zamítlo.

Z uvedeného je jasné, že současný stav nikomu moc nevádí. Tak proč bychom něco řešili? A tak to necháme dojít až do kalamitního stavu. A společnost si potom myslivce, jimž nynější právní stav a způsob zemědělského hospodaření umožnil nekontrolovaný nárůst stavů a rozšíření spárkaté zvěře do mnoha nových honiteb

(a vyhovuje jim to), vezme jako obětího beránka. Ale je to řešení?

Ing. Vladimír Krchov, Ph.D., ředitel Lesů hlavního města Prahy

Po zásadním snížení stavů spárkaté zvěře se v nové historii České republiky dosud nevytvořila skutečná poptávka.

Snížení početnosti populací zvěře logicky neodpovídá zájmům myslivců, ale ani zájmům lesníků, zemědělců či ochránců přírody, kteří jsou zároveň také myslivci.

I správci soukromých, komunálních a státních majetků se těší každý podzim na svá privilegovaná lovecká místa v pronajatých honitbách. Také skuteční vlastníci honebních pozemků mají legitimně rozdílné názory na přiměřenost množství zvěře. Kromě toho, pro většinovou část populace je téma zvěře naprosto okrajové, neboť jelena či daňka ve volnosti viděl málokdo, takže jich musí být logicky málo...

A tak se bude ještě konat mnoho příjemných konferencí, mnohdy pod záštitou volených představitelů, a uskuteční se další a další semináře, v jejichž výstupech budou účastníci deklarovat snahu o řešení otázek vlivu zvěře a požadovat, aby se její management odvíjel od celkového stavu ekosystému. Nic z těchto závěrů si však žádný vysoký úředník či volený představitel neosvojí a ještě dlouhá léta se nic podobného neobjeví v žádném koaličním prohlášení, protože volby jsou na obzoru vždy.

Ale stejně jako v loterii jednou nastane vzácná shoda okolností a nazraje obecná vůle situaci řešit. A po mnoho desetiletí pečlivě vedená myslivecká statistika konečně dojde svého docenění – jako přímý důkaz absurdity současného systému tzv. mysliveckého plánování.

Ing. Jiří Janota, předseda Českomoravské myslivecké jednoty

Na myslivecké konferenci o černé zvěři v Písku v roce 2003 bylo jedním z nejdůležitějších témat přemnože-

ní prasete divokého a škody jím působené na zemědělských kulturách. Pokud si dobře pamatují, již tehdy se do budoucna předpokládalo za vysoce problémový roční odstřel 70 tisíc kusů. Většina účastníků se

obávala situace, jak to bude vypadat se škodami, až budeme střílet 100 tisíc kusů. Padaly i částečně katastrofické scénáře o absolutní likvidaci úrody na polích, nebezpečí klasického moru prasat apod. V lovecké sezoně 2015/2016 bylo uloveno téměř 200 tisíc kusů černé zvěře... Tak nějak jsme si na každoroční nárůst stavů této zvěře zvykli, ale stále se upozorňuje na její zvyšující se početnost. Před lety jsem v jednom příspěvku napsal, že situaci začneme odpovědně řešit teprve tehdy, když prasata rozryjí Václavské náměstí.

Obdobná situace je u ostatních druhů spárkaté zvěře s výjimkou srnčí. Nejsme schopni vypořádat se s narůstajícími stavy jelení zvěře, odborníci neustále bijí na poplach kvůli zvětšující se populaci siků a jejich mezidruhového křížení s jelenem evropským, nenápadně, ale přitom velmi intenzivně nám narůstají stavy daňčí zvěře.

Je třeba si položit dvě otázky: kdo za tuto situaci může a jakým způsobem je možné ji vyřešit? Odpověď je složitá, objektivní zhodnocení problému přesahuje možnosti této ankety. Myslivcům se pravidelně podsouvá, že nejsou schopni zvládnout narůstající stavy spárkaté zvěře. Ano, musíme si objektivně přiznat, že v dnešní době a za současných podmínek při obhospodařování naší kulturní krajiny a současném způsobu mysliveckého hospodaření se zvěří se situace stává skutečně velmi problematickou. Mnohým z nás však dnešní situace vyhovuje. Honitby jsou zazvěřené, lovecká úspěšnost je poměrně vysoká. Ale...

Za posledních 20 let se nám podařilo dokonale zdecimovat věkovou a pohlavní strukturu většiny druhů spárkaté zvěře a neudělali jsme nic zásadního pro vyřešení úbytku drobné zvěře. Je to zarážející, ale skutečnost je taková. Jeden se vymlouvá na státní správu, druhý na pronajímatele honiteb, další na hospodaření v sousedních honitbách apod. Vůbec se nedívám některým vlastníkům zemědělských pozemků a osobám hospodařícím na těchto pozemcích, kteří žádají úpravu zákona a snížení minimální výměry honitby, aby mohli situaci na svých pozemcích řešit po svém. Otázkou může být, jestli se někteří nesnaží tímto tlakem dostat pouze k vlastní honitbě. Známý jsou i případy, kdy vlastníci zemědělských pozemků záměrně zvyšují stavy zvěře na svých majetcích.

Za již zcela běžnou bereme situaci při vykazování „sčítaných“ stavů zvěře a úlov-

ků. Na to, že většina vyplněných formulářů jsou jen smyšlená a mnohdy vylhaná čísla, si většina z nás, včetně úředníků státní správy, zvykla. Jak by mohly každoročně stoupat úlovky, pokud bychom vycházeli ze skutečných a nezkrácených „sčítaných“ stavů, mnohdy potvrzených i vlastníky honebních pozemků, a na základě objektivních stavů plnili stanovené plány lovu? Na druhou stranu se dnes ani nedívám některým držitelům honiteb, že stavy zvěře v honitbách záměrně zkracují, neboť v případě přiznání skutečných stavů by je čekala pokuta od státní správy myslivosti, a pokud by se to opakovalo, výpověď nájemní smlouvy na honitbu. Jak je vidět, dostali jsme se do začarovaného kruhu.

Domnívám se, že pokud se všichni zainteresovaní nezačnou popisovanému problému intenzivně věnovat, čeká nás nelehká budoucnost. Většina obyvatel městských aglomerací je absolutně odtržena od života na venkově a v krajině. Cílená mediální masáž ze strany některých sdělovacích prostředků tomuto stavu napomáhá. Pro část dětí je dnes kráva fialová a střelení zvířátek je nejhorší věc, které se člověk může dopustit. A většina z nás tomuto stavu jen přihlíží. Myslivci se mnohdy bojí ke svému koničku ve společnosti i přiznat, což je další z vážných problémů. Podstatná část veřejnosti se od lovu odvrací, a jak již bylo zmíněno, klesá počet držitelů loveckých zbraní. Generace současných myslivců stárnou a my to jen mlčky sledujeme. Situaci se stavy zvěře se pokoušíme řešit povolením některých dříve zakázaných prostředků při lovu, ale na snížení stavu zvěře se to zatím neprojevílo a jsem přesvědčen, že ani neprojeví.

Je nutné si přiznat, že není za pět minut dvanáct, ale hodina po dvanácté! Pokud budeme situaci i nadále zlehčovat a její řešení odsouvat, kopeme si vlastní hrob. Situaci totiž jednou bude muset někdo vyřešit, jinak to ani nepůjde. Vyvstává otázka, zda to bude možné nám známými způsoby a podle současně platné legislativy. Zatím máme situaci stále ještě ve svých rukou. Zatím!